

Traag van A naar B

mét zicht op de Schelde

Wachten op een veer.

Vanaf de zomer van 2021 vervangen Icoonroutes de LF-routes. Fiets de Schelderoute tussen Oudenaarde en Antwerpen in het spoor van fietskoerier Christian.

P. 71

Om een gloednieuwe Icoonroute langs de Schelde in te rijden, stuurden we fietskoerier Christian op pad met een bijzondere zending, door hondenweer en in volle lockdown. Hoe lang hij erover deed, maakte niet, zolang hij maar verslag uitbracht van zijn avonturen on the road.

TEKST
CHRISTIAN
VERSCHAEREN

FOTO'S
JENS MOLLENVANGER

CHRISTIAN VERSCHAEREN

is tekstschrijver, scenarist en fietskoerier. Met zijn eenmanszaak 'Domestique, ridiculously slow bicycle courier' bezorgt hij per fiets en op eigen tempo pakjes in binnen- en buitenland. Die traagheid compenseert hij met goede verhalen op Instagram. Lees meer op www.domestique.home.

Even genieten van wat zon op een meerpaal.

Het is zijn eerste keer op een boot', zeg ik verontschuldigend tegen de oudere dame die ons indringend aankijkt. Dat is een leugen. We hebben de laatste dagen al een stuk of wat overzetboten genomen. Ik moet er als een overbezorgde vader uitzien. Ze blijft staren.

'Hoe oud is hij?' vraagt ze uiteindelijk. 'Het is toch een hij?'
'Jaja, het is een hij, drie jaar.' Ik denk nog eens na. 'Mischien vier.'

Is het wel een hij? Weet ik veel, hebben kamerplanten überhaupt een geslacht? Zoveel existentiële vragen. Het begon nochtans als een doorsnee opdracht, vier dagen geleden, in Oudenaarde ...

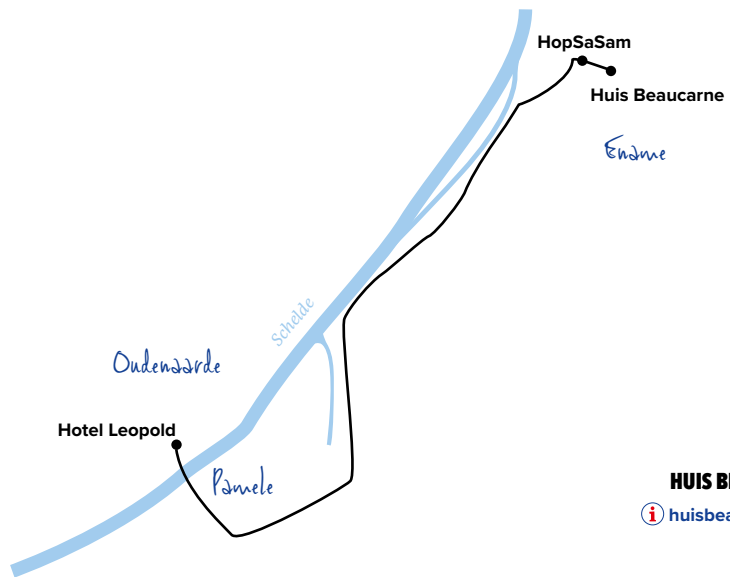
Wat voorafging:

Ik zit in het restaurant van Hotel Leopold over de kaart-app op mijn smartphone gebogen, halverwege een Vlaamse klassieker — ballekes in tomatensaus met friet. Ik heb een pakje op te pikken in Ename met bestemming Antwerpen. Beide liggen aan de Schelde. Ervaring leert me dat als je

blindelings een rivier volgt, je riskeert met gifpijlen bescho-ten te worden door inheemse stammen. Ik ben graag goed voorbereid. Het toeval wil dat Vlaanderen doorkruist wordt door lange fietsroutes, Icoonroutes heten die tegenwoordig. Er is er zelfs een die zowel mijn begin- als eindpunt aandoet: de Schelderoute. Mijn geluk kan niet op!

Vertrek Oudenaarde

Op een doordeweekse donderdagochtend had ik me naar de markt van Oudenaarde gerept om me op gang te trekken door middel van enkele koffies. Niet vandaag. Ik weet niet hoeveel tijd er zal verlopen tussen het moment dat ik dit schrijf en u dit leest — of mondmasker en lockdown al terug uit onze dagelijkse vocabulaire zijn verdwenen zoals eclips-bril en vuvuzela — maar deze ochtend neem ik noodgedwongen mijn koffie op hotel. Van de vele eethuizen en drink-gelegenheden die de Markt rijk is, kan ik alleen de façades bewonderen. Om heel eerlijk te zijn, in normale omstandig-heden was ik waarschijnlijk in mijn bed blijven liggen tot het sociaal aanvaard was om me in de rijke biercultuur van Oudenaarde te verdiepen. Helaas, deze keer niet.

HUIS BEAUCARNE

huisbeaucarne.be

HOTEL LEOPOLD

Boetiehotel aan de Scheldekaaien op wandelafstand van het centrum van Oudenaarde

www.leopoldhoteloudenaarde.com

Huis Beaucarne

Ik trek aan de bel bij een herenhuis in Ename. Minimaal gerestaureerd, *dans son jus*. 'Huis Beaucarne' staat discreet te lezen in het portaal. 'Ik kom een pakket oppikken.' Julien, de heer des huizes, laat me binnen. Al wachtend laat ik mijn blik dwalen over schilderijen, bustes, behangpapier ... Het huis ziet er uit alsof de bewoners geen Ikea catalogus meer doorbladerd hebben sinds ... 1890. 'Alles is zoals het was in 1890', anticipeert Julien behulpzaam. Ondertussen is ook gastvrouw Lena op het toneel verschenen. Ze stopt een kamerplant in mijn handen. Geen uiting van affectie, maar mijn order met bestemming Antwerpen. Ik bind de plant, een *Beaucarnea recurvata* —ontdekt door en genoemd naar een voorvader van mijn gastheer— zorgvuldig vast in mijn fietsmand.

'Wil je ook de rest van het huis zien?' Graag. Huis Beaucarne blijkt dienst te doen als museum, als een tijdscapsule van hoe het vroeger was. Elk object is ergens in de loop van de voorbije drie eeuwen door de familie Beaucarne in huis gehaald. Tijdens de rondleiding door de majestueuze vertrekken waan ik me helemaal in de Belle Epoque.

Julien en Lena van Huis Beaucarne.

Een volgeladen binnenschip vaart voorbij.

Die illusie wordt ruw doorprikt wanneer een ringtone weerklinkt en Julien zijn gsm uit zijn achterzak haalt. Het is mijn signaal om te vertrekken. Op naar Antwerpen met het kostbaar plantgoed.

HopSaSam

Nog geen steenworp van Huis Beaucarne wordt mijn aandacht getrokken door een klein huisje. 'HopSaSam. Bier met een hoek af', zegt de gevel. Het had een snel ravitaillement moeten zijn, maar dat is buiten de waard gerekend. Van Sam krijg ik een rondleiding door zijn nano-brouwerij, leer ik meer over bier dan ik wist dat er te weten viel en doe ik een vergelijkende test tussen twee flesjes Nonniversaire die respectievelijk in een Calvados- en een Armagnac-vat hebben gerijpt. Hoewel brouwer Sam pas opgewarmd raakt, moet ik mijn reis verder zetten, de plicht roept. Ik scoor twee flesjes voor onderweg en spring op mijn fiets.

Eindelijk kan ik kilometers malen. De Schelde is mijn compagnon. We gaan beiden dezelfde richting uit. Een klassieke renner had misschien een andere weg gekozen. Recht op recht, over de puisten waar de Vlaamse Ardennen bekend om staan. De Schelde beslist er anders over: grote bochten door de natuur tussen provinciestadjes in en geen hoogtemeters. Soms door wilde natuurgebieden dan weer geflankeerd door een rij strak in het gelid staande populieren.

Een rustbankje met zicht op de Schelde.

KWAADHAM 52

B&B met vijf gastenkamers
boven een pianowinkel in het
historische centrum van Gent.

www.kwaadham52.be

‘EINDELIJK KAN IK KILOMETERS MALEN. DE SCHELDE IS MIJN COMPAGNON. WE GAAN ALLEBEI DEZELFDE RICHTING UIT.’

Het pad onder mijn wielen deed ooit dienst als jaagpad waarop sterke paarden, soms nog sterkere vrouwen en kinderen, schepen stroomopwaarts trokken. De oevers zijn doorspekt met geschiedenis. Abdijruïnes, kastelen en oorlogsmonumenten geven een glimp van hoe het ooit was. Ik word voorbijgestoken door een tachtiger op een koersvelo. We knikken gelukzalig. Ik omdat ik geniet van de luxe traag te kunnen fietsen. Hij omdat het alweer een paar maand geleden is dat hij nog eens iemand kon voorbijsteken. En bij die gedachte voel ik de eerste druppels een regenbui aankondigen. De natuur begint steeds meer plaats te ruimen voor bebouwing. Gent kan niet meer veraf zijn. Ik steek een tandje bij op zoek naar warmte en een dak boven mijn hoofd.

Knuffelcontact

Ik verlaat de Schelderoute en duik verkleumd de binnenstad in. Op zoek naar een supermarkt waar ik van plan ben lang te twijfelen over welke braadkip, terwijl ik me opwarm aan de rotsierie. Door middel van een Google-misverstand kom ik bij een restaurant terecht met

de moeder aller houtovens. De gedachte me te kunnen opwarmen aan het vuur is te verlokkelijk. Ik beraam een snood plan en waag het erop. Bij de Amerikaanse bazin en haar Poolse collega krijg ik het deksel op de neus. Uiteindelijk kan ik de Koreaanse stagiair overtuigen zich met mij te verbinden in een knuffelcontact. Hij begrijpt niet 100% wat dat is, maar gelooft ondertussen wel dat we samen gelukkig kunnen worden. Ik mag legaal aan de oven zitten en verorber twee porties Korean Fried Chicken.

Ik overnacht in Kwaadham 52, een B&B boven een pianowinkel. Daar krijg ik de Cecilia-kamer toegewezen. Ik denk net genoeg van muziek te kennen om te weten naar welke sopraan de kamer is vernoemd. De vrouw des huizes waarschuwt me dat er later die avond een buitenlandse pianiste komt oefenen die door de coronacrisis nergens anders terecht kan. Voor het slapengaan zit ik op de trap voor mijn kamer te luisteren naar een pianiste uit een land waarvan ik me de naam niet herinner naar een betoverend muziekstuk dat ik nooit eerder heb gehoord. Voor één keer ben ik het virus dankbaar.

Ohiobrug, Oudenaarde.

‘IK WORD VOORBIJGESTOKEN DOOR EEN TACHTIGER OP EEN KOERSVELO.’

Wijze raad

Voor ik Gent verlaat, wil ik de tour doen van enkele minder bekende architecturale parels. Na het museum Guislain en Dok Noord kom ik terecht op een bankje in het Begijnhof van Sint-Amandsberg. De kamerplant ziet er ondanks de natuurlijke hemelbewatering wat sip uit. ‘Ge moet er tegen praten’, zegt een dametje dat plots voor mij staat. ‘Daar fleuren ze van op.’

Voor ik kan vragen welke taal kamerplanten spreken, is ze weer verdwenen. Ik bedenk dat ik van alle wetenschappen pseudowetenschap de leukste vind en vertel de kamerplant – in het Nederlands – over die keer dat ik zo’n koude oren had dat ik mijn onderbroek als muts droeg.

We fietsen verder. De stad ruimt weer stilaan baan voor de natuur. Uitgestrekte weiden rechts, links de Schelde. Ik heb ze al even niet meer gezien door het hoge riet, maar ik kan ze ruiken. Fietsers, wandelaars en joggers komen hier om de stad even te ontvluchten. Waar het riet eindigt, verschijnt de Schelde weer in al haar glorie. O nee, wacht! Dit is een modderige rivierbedding met een miezerig beekje

in het midden. Met lichte paniek in mijn stem, stop ik een jogster om te vragen of dit de Schelde wel is. ‘Een zijarm wellicht?’ Maar heel overtuigend klinkt ze niet.

Ik stuur mijn rijwiel de Gentbrugse Meersen in, een natuurgebied van een paar honderd hectare groot. Ik beperk me tot de doorsteek die de Schelderoute voorziet. Onderweg kruis ik loslopend melkvee. Ze kijken even verrast als ik.

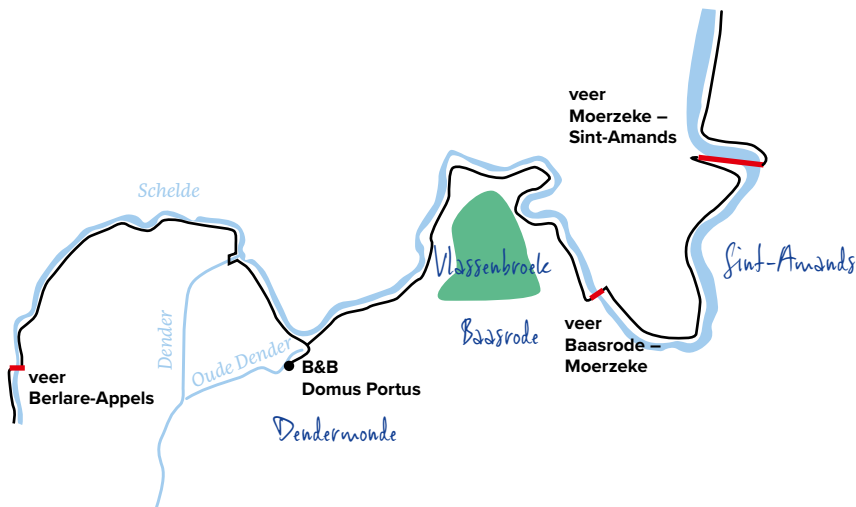
Ergens-nergens

De Schelde zwelt weer aan en ik heb het jaagpad helemaal voor mezelf. Geen flauw idee waar ik ben, dus fiets ik door mijn favoriete streek: Ergens-Nergens. Ik houd halt bij een bankje om de innerlijke mens te versterken met een pompoentaart en een Nonniversaire van HopSaSam. Niemand. De occasionele voorbijvarende aak. Soms zo zwaar beladen dat de bovenrand nauwelijks boven het wateroppervlak uitkomt.

Ik rij enkele kilometer in het zog van een tandem. ‘Schapen?’ zegt de man achter op de tandem. ‘Ja, ze zetten hier schapen uit om de berm kort te grazen’, antwoordt

Avondrood in de buurt van Laarne.

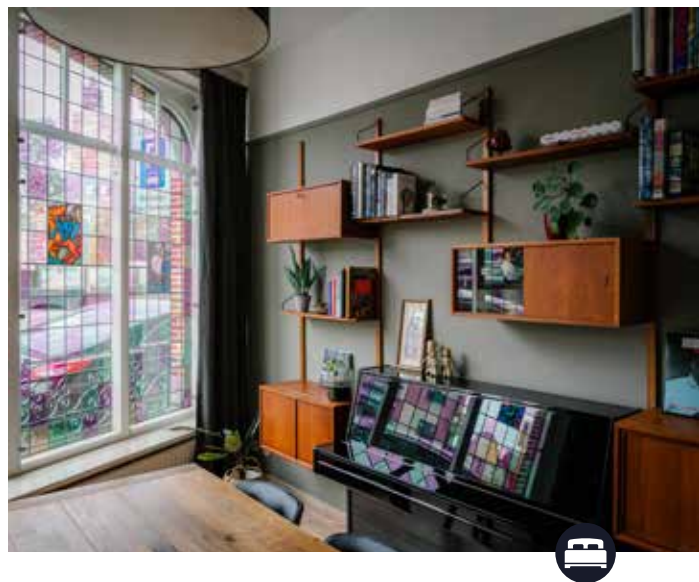

de vrouw aan het stuur. 'Luister ... een scholekster', zegt de man weer. Het duurt een tijdje voor ik het doorheb. De man is blind en het koppel vult elkaar aan waar de zintuigen van de ander tekortschieten. Gecharmeerd fiets ik nog een kilometer of vijf in hun wiel en besef hoeveel me eigenlijk ontgaat.

Ergens-Nergens reikt helemaal tot het veer van Berlare-Appels waarmee ik de Schelde oversteek. Net voor de donker rijd ik Dendermonde binnen. Ongetwijfeld een denderende stad, maar wegens lockdown niet vanavond. Gelukkig is mijn B&B, Domus Portus, van een ongeëvenaarde gezelligheid die ik mij laat welgevallen tot ik onder de wol kruip.

Stille waters

Een tot in de puntjes verzorgd ontbijt, een weekendkrant en zicht op de oude Dender door een enorm glas-in-loodraam: dit ontbijt mag wat mij betreft tot de avond duren. Maar de plicht roept. Wat later fiets ik over de dijk die de Schelde scheidt van de lager gelegen Vlassenbroekse polder. Tussen Baasrode en Sint-Amands doen we een retourtje linkeroever met de veerboot. 'De oever is recent ontpolderd,' lees ik luidop voor van een infobord. Want ik vind dat de kamerplant ook iets aan zijn excursie mag hebben.

‘NA DRIE DAGEN NAAR DE SCHELDE TUREN VANOP DE OEVER, TUUR IK NAAR DE OEVERS VANOP DE SCHELDE.’

Tussen Sint-Amands en Temse verlaten we even de Schelde en rijden we het binnenland in. Een streek vooral gekend om paling in't groen en familievetes meen ik mij te herinneren uit de tv-serie Stille Waters. In Temse zoeken we terug de linkeroever op, over een imposante brug deze keer. Het fietspad op de linkeroever slingert tussen scheepswerven en visputten, dan polders en bossen.

Aan de overkant duiken de eerste tekenen van industrie op. De voorstad van 't Stad doemt voor me op. In plaats van door het verkeer te fietsen, kies ik voor DeWaterbus. Van Kruibeke tot Het Steen, pal in het centrum van Antwerpen. Na drie dagen naar de Schelde turen vanop de oever, tuur ik naar de oevers vanop de Schelde. Het is valavond. Het donkere water is langs beide kanten afgezoomd met fonkelende lichtjes. We kruisen een aak. De deining maakt dat ik instinctief de kamerplant vastgrijp. Weldra zullen onze wegen scheiden. 'Het is oké', sus ik hem zacht. 🚲

B&B DOMUS PORTUS

Drie sfeervolle kamers op een steenworp van de Grote Markt van Dendermonde.

www.domusportus.be

WAT ZIJN ICONROUTES?

Vanaf april 2021 worden de Vlaamse LF-routes (Lange Fietsroutes) vervangen door Iconroutes. De Schelderoute is er een van. De iconroutes krijgen eigen bordjes en vanaf de zomer van 2021 komen er ook nieuwe fietsbrochures op de markt.

www.iconroutes.be